

Tilkinin Altın Şemsiyesi

Ebru Mina TOMURCUK

Tilkinin Altın Şemsiyesi

Ebru Mina TOMURCUK

Yüksek ağaçların fısıldaştığı, yumuşak yosunların her adımı yumuşattığı sıcacık bir ormanda, parlak turuncu-kızıl tüylü ve ucu beyaz, kabarık kuyruklu meraklı bir tilki yaşırmış. Gezinmeyi ve keşfetmeyi çok sever, hep yeni sürprizlerin kokusunu alırmış. Esintili bir sabah, güneş ışığı yaprakların arasında dans ederken, bir çalının arkasına gizlenmiş tuhaf ve parlak bir şey görmüş. Oymalı ahşap saplı altın bir şemsiyeymiş.

Tilki küçük kara burnuyla şemsiyeyi dürtmü . Sanki g ne te uyumu  gibi sıcakıkmı . Kaldırdı ında, sarı  rt s  k  k  bir g ne  gibi parlamı . "Ne tuhaf bir  ey!" demi , kocaman kehribar g zleri hayretle a ılmı . Onu gururla ormanın i inde ta ımı , a a lar sanki g rmek i in e ilmi .

Kısa süre sonra şemsiyenin sırrını keşfetmiş. Ne zaman açsa, altın örtü güneş ışığını yakalar ve kavanozdaki bal gibi içinde tutarmış. Bir bulut geçse bile şemsiye sıcak ve parlak parlamaya devam edermiş. Tilki sıcak, dostça gülümsemiş. "Bu güneş ışığını güvende tutacağım," demiş, "ve ne zaman gerekirse paylaşacağım."

Günler kısalmış ve kasvetli gri bir sabah gelmiş. Kalın bulutlar gökyüzünü kaplamış, orman loş ve soğuk olmuş. Tilki beyaz göğsünü sıcak tutmuş ve altın şemsiyeyi sıkıca tutmuş. Arkadaşlarını ve onlar için havanın ne kadar karanlık hissettireceğini düşünmüş. "Biraz güneş ışığı herkesi neşelendirir," demiş. "Onları bulmalıyım."

Önce bir ağacın yanında tek başına oturan tavşanı bulmuş. Küçük krem beyazı tavşan mavi bir atkı takıyormuş ve utangaç ve üşümüş görünüyormuş. "Merhaba, küçük dostum," demiş tilki nazikçe. "Benimle yürümek ister misin?" Tavşanın yuvarlak kara gözleri birazcık parlamış. Başını sallamış ve uzun kulakları dikilerek yanında zıplayarak yürümüş.

Sonra gagasında yuvarlak gözlüklerle, bilge ve sakın baykuşla karşılaşmışlar. Alçak bir dalda tünemiş, kocaman altın gözleri loşlukta kırpınıyormuş. "Gün gri," demiş baykuş yumuşakça, "ama senin özel bir şey taşıdığını görüyorum." Tilki başını sallamış. "Evet," demiş. "Ve sanırım onu paylaşmanın zamanı geldi." Baykuş gülümsemiş ve kanat çırparak onlara katılmış.

Sonra küçük kırmızı örgü şapkalı kirpi zıplayarak gelmiş. "Ah, ne kadar karanlık ve soğuk!" diye ciyaklamış, küçük kara gözleri parıldamış. "Daha aydınlık yapabilir miyiz?" Tilki altın semsiyeye, sonra arkadaşlarına bakmış. "Evet," demiş. "Hepimiz bir araya gelelim. Hepimizi ısıtacak bir fikrim var."

Ormanın ortasındaki, ağaçların nazık bir çember oluşturduğu açıklığa yürümüşler. Daha çok hayvan katılmış onlara—sincaplar, fareler ve bir porsuk—hepsi bu sıcacık gruba çekilmiş. Tavşan mavi atkısını sıkıca tutmuş, baykuş gözlüklerini düzeltmiş ve kirpi heyecanla zıplamış. "Fikir ne?" diye sormuşlar. Tilki sadece gülümsemiş ve şemsiyeyi kaldırmış.

Tilki ortada durmuş ve altın şemsiyeyi iyice açmış. Bir an hiçbir şey olmamış. Sonra sarı örtüden yumuşak bir parıltı yayılmaya başlamış. Sıcak ışık sıvı altın gibi taşmış, yere ve ağaçlara dokunmuş. Kasvetli gölgeler solmuş ve orman yumuşak, güneşli bir parlaklıkla ışıdamış. Hayvanlar sevinçle nefeslerini tutmuş.

"Bu güneş ışıđı!" diye bađırmıř tavřan, utangaçlıđı eriyip gitmiř. Baykuř gözlüklerinin ardından kırpınıp gülümsemiř. "Ne akıllıca," demiř. "Güneři yakalayıp bize getirmiřsin." Kirpi her zamankinden daha yükseđe zıplamıř, kırmızı řapkası sallanmıř. "Her řeyi görebiliyorum!" diye gülmüş. Bütün açıklık sıcaklık ve neřeyle parlamıř, hayvanlar yaklařmıř.

Tilki şemsiyeyi yükseğe tutmuş ve altın ışık her yüze vurmuş. "Bu güneş ışığı hepimiz için," demiş. "Paylaştığımızda daha parlak oluyor." Tavşan dönmüş, krem tüyleri parlamış. Baykuş bilgece başını sallamış. "Paylaşmak gerçekten her şeyi daha iyi yapıyor," diye onaylamış. Kirpi bir kovalamacaya oyunu başlatmış ve kısa süre sonra herkes sıcak parıltı içinde gülüp oynamış.

Bir zamanlar karanlık ve kasvetli olan orman şimdi hayatla ısıldamış. Tilki göğsünde derin bir mutluluk hissetmiş. Şemsiyeyi kendine saklayabilirmiş, ama arkadaşlarının gülümsemesini görmek her hazineden değerliymiş. Altın ışık etraflarında dans etmiş ve hayvanlar yukarıdaki gri bulutları tamamen unutmuş. Birlikteymişler ve bu yeterliymiş.

Onlar oynarken, gerçek güneş bulutların arasından bakmış, ışığının çoktan aşağıda parladığını görünce şaşırmış. Tilki semsiyeyi nazıkçe kapatmış. "Artık ona ihtiyacımız yok," demiş. "Güneş ziyarete geri döndü." Ama hayvanlar bir sonraki kasvetli gün için onu güvende tutması için yalvarmış. "Elbette," demiş tilki. "Ne zaman ihtiyacımız olursa yine paylaşıyoruz."

Tavşan tilkiye sıcak bir sarılma vermiş, mavi atkısı burnunu gıdıklamış. Baykuş teşekkürle başını eğmiş. Kirpi mutlu küçük bir dans yapmış. "Günümüzü aydınlattın," demiş. Tilkinin kehribar gözleri parlamış. "Birlikte aydınlattık," demiş. Ve hepsi yumuşak çimlere oturmuş, güneş ışığının ve birbirlerinin arkadaşlığının tadını çıkarmış.

O günden sonra altın şemsiye tilkinin sıcacık ininde asılı kalmış, hep hazırmış. Orman ne zaman grileşse, hayvanlar açıklıkta toplanıp sıcaklık ve ışık bulabileceklerini bilirmiş. Tilki, elindekini—birazcık güneş ışığını bile—paylaşmanın kasvetli bir günü mutlu bir güne çevirebileceğini öğrenmiş. Ve mutluluk, bir kez paylaşıldığında, herkes için daha da büyür ve parlar.

Ve böylece orman, bulutlu günlerde bile neşeli kalmış. Tilki altın şemsiyesini açar, ışık taşar, kahkaha ve oyunlar getirirmiş. Tavşan kendini cesur, baykuş neşeli hisseder, kirpi sevinçle zıplarmış. Hepsi en güzel güneş ışığının paylaşılan güneş ışığı olduğunu bilirmiş. Ve bu basit gerçek, ormanlarını dünyanın en mutlu yeri yapmış.